

Trogared kápolna - Hökerum

Húsvét ünnepe utáni 6. vasárnap (Exaudi)

„...ismertesd meg velem a te utadat, hogy megismerjelek téged, és hogy elnyerjem jóindulatodat. Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped! Az Úr így felelt: Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek? Mózes erre mondta neki: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!” (2 Mózes 33,13b-15)

Exaudi, Domine! azaz Halld meg Uram! szólítjuk meg az Élet Urát a mennybemenetelt követően, a húsvét ünnepét követő hatodik vasárnap ősegyházi elnevezése szerint, kérve, hogy ne hagyjon árván minket, s mutassa meg mindenkori azt a keskeny utat itt e földi vándorlásunkkor, melyet az Ő nyomában járva szeretnénk megtenni és eljutni oda, ahova Ő előrement helyet készíteni nekünk.

Az emberiség történetén sok egyéb mellett átível egy karakteres érzés, ez pedig a bizonytalanság. Természetesen mindig voltak, vannak és lesznek, akik ezt kihasználva önmaguknak iránymutató helyzetet igényelnek és alázat nélkül állítják, hogy tudják és látják a megoldást és a kivezető utat. Jelenünket is sok-sok bizonytalanság terheli, meg is szaporodtak a nagyhangú „tuti-mondók”, kiből hiányzik az alázatból fakadó szent-bizonytalanság. Az a fajta bizonytalanság, amely tudja és vallja, hogy „erőnk magába mit sem ér” és vallja, hogy „ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába óvják azt az örök.” (Zsoltár 127,1) Ez a fajta szent-bizonytalanság nem önmaga körül forogva szemléli az életet, hanem egy nagyobb összefüggésbe helyezve azt, embervoltában felismeri teremtményvoltának korlátait és határait.

Igénk abba a messiási történelmi múltba vezetni figyelmünket, amikor Egyiptomból az ígéret földje felé vezet a népet Mózes, aki maga is tele van bizonytalansággal. Annak ellenére, hogy megannyi megerősítő jelet kapott már, fél az újtól, az ismeretlentől, az előre nem látható veszedelmektől. Megtorpan, mint a sötétben magára maradt gyermek, aki csak akkor mer

továblépni, ha belekapaszkodhat a biztonságot adó szülői kézbe. Így keresi Mózes is az Örökkévaló kezét, bizonytalanul és toporogva, hiszen ott van lelkében a szégyen a nép miatt, aki hűtlenné lett és távollétében arany-borjút készített magának, mert látható istenre vágyott. Mózesben talán megfordult egy pillanatra a gondolat, hogy nem kap meghallgatást a kérése, de ő mégis bízik abban, hogy az Örökkévaló hűsége nem igazodik az emberi cselekvéshez, hanem fölötte áll annak. Ebben bízva szólítja meg és kéri a vezetést, a jelenléte, mert tudja jól, *„hogya Isten velünk, kicsoda ellenünk?”* (Róm.8,31) Az Örökkévaló jelenlétét és vezetését kérő imádság a legfontosabb az életünkben.

Isten megígérte Mózesnek, hogy velük lesz, jelen lesz és tovább vezeti népét. A Kr.e. 13. századra, II. Ramszesz egyiptomi fáraó uralkodásának idejére tehető kivonulásban Istennek ez a jelenléte még időhöz és egy adott néphez, illetve annak helyzetéhez kötődött. Az Ő arcának immár meg nem szűnő valósága hosszú évszázadokkal később abban a Jézus Krisztusban lett teljessé, aki így vallott önmagáról: *„aki engem lát az látja az Atyát.”* (János 14,9) Isten jelenlétének ígérete azóta Jézushoz kötődik. Reá tekintve ismerhetjük meg Isten igazi „arcát” és tudhatjuk, hogy Ő a mi javunkat munkálja, mert *„azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére.”* (1Tim. 2,4) Jézusban elközelített Isten országa, ahogyan azt Ő mondta, vagyis Isten immár nem egy felhőkön túli elérhetetlen messzeségben van, hanem ott van jelen, ahol Jézus, mint megváltó jelen van a szívekben. Hozzá mindenki úgy mehet, amint van. Onnan tudható meg, hogy valóban megérkeztünk-e Hozzá, hogy ezt követően azonban semmi nem marad olyan, mint annak előtte volt. Ez a megtérés, vagyis az az állapot, amikor a helyére kerül az ember a maga teljes valójában. Ezt a lélekváltozást élték át a Vele találkozó és kerültek egy teljesen új irányultság vonzásába az elnyert kegyelemből megújulva és átélve a Saulus-ból Paulus-sá lett apostol önvallomását, miszerint: *„...amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős”*(2Kor.12,10) - ugyanis ilyenkor tud Krisztus ereje teret nyerni az életben.

„Egy szó megváltoztathatja körülöttünk a világot” - írja Marcel Proust francia író. Talán nem is körülöttünk, hanem bennünk, mert megújult szívvel értelmezzük a világot és benne önmagunkat. Ez a szó Jézusban lett „igenné” melyet az Örökkévaló mondott az életre, - életünkre. Reá tekintve tudhatjuk, hogy Ő velünk van. Jézus azt ígérte, hogy ha a földi térhez és időhöz való kötöttsége meg is szűnik, a jelenléte soha nem fog megszűnni - *„...én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* (Máté ev. 28,20) Vagyis életünknek nem csak egy hosszabb-rövidebb szakaszára, hanem annak egészére ígéri jelenlétét. Akkor és oda is kíséri fog, ahova már senki nem jöhet velünk, azon az életszakaszon is, melyet egyedül kell megtennünk, melynek a vége nem az üresség, hanem hitünk és reményünk szerint az üdvösség lesz. Mindez nem automatizmus és nem magától értődő. Mindez kegyelem és kegyelem az is, ha ebből valamit megértünk és megérzünk. Mózes ott és akkor bizonytalan volt a jövőben, ezért makacsul tartotta magát ahhoz, hogy csakis az Örökkévaló jelenlétében és vezetése által képzele el a jövőt és a tovább indulást. A történelem igazolta ezt a döntést. Azonban azok a „megoldások”, melyek Istent marginalizálták vagy teljesen kizárták soha nem hoztak hosszú távon élhető jelent. A történelem során sokszor fel akarta már építeni az ember a maga aktuális Babel-tornyát kicsiben és nagyban is és az sokszor maga alá temette már. Vajon megtanuljuk-e az útra indulásnak és úton levésnek azt a makacs alázatát, mely Igénkben megszólalt, mely csakis és kizárólag az Örökkévaló kegyelmes jelenlétében képzele el a megoldást és az életet?!

(Dr. Pőcze István, 2021)